בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 39535-06-19 אם+דבליו גרופ (ישראל) בע"מ נ' הדרום קונטיינר טרמינל בע"מ

מספר בקשה:2

לפני כבוד השופטת יעל בלכר

המבקשות (הנתבעות 2-1)	**1. הדרום קונטיינר טרמינל בע"מ.** 2. **Terminal Investment Limited Sarl** שתיהן ע"י ב"כ עוה"ד גיל חני, גיא לייכטר ודור קלו ממשרד ש. פרידמן ושות'
	נגד
המשיבה (התובעת)	**1. אם דבליו גרופ (ישראל) בע"מ** ע"י ב"כ עוה"ד, אלי כהן, יצחק לזר ואורן מאירי ממשרד גורניצקי
המשיבה הפורמלית (הנתבעת 3)	**2. Cullen Grummitt & Roe (UK) Ltd.**

החלטה
בבקשת הנתבעות 2-1 לחיוב התובעת בערובה להוצאות

לפניי בקשת הנתבעות לפי סעיף 353א' לחוק החברות, התשנ"ט - 1999 (**חוק החברות**), לחיוב התובעת בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות, בסך שלא יפחת מ- 1.9 מיליון ₪.

1. יסודם של התביעה בטענת התובעת כי נשללה ממנה, שלא כדין, זכייה בהליך מכרזי שנוהל ע"י הנתבעות, תוך שהעבודות נושא המכרז נמסרו לצדדים שלישיים. מכאן התביעה לפיצויים בסך של למעלה מ- 16 מיליון ₪, הוא הרווח שלטענת התובעת, נמנע ממנה בשל שלילת הזכייה כאמור.

2. אציין כבר כאן כי טענת התובעת שמדובר במכרז, מוכחשת ע"י הנתבעות, אשר טוענות כי מדובר בבקשה לקבלת הצעות. השימוש במונחים "מכרז" או "הליך מכרזי" ככל שיעשה להלן כפוף, אפוא, לטענות הנתבעות (ולטענות התובעת, מנגד) ואין בכך משום הכרעה במחלוקת. הערה מקדימה נוספת - הנתבעות טוענות כי התובעת מתייחסת אליהן בכתב התביעה כאחד במכוון בניסיון לטשטש את העובדה שלנתבעת 2 אין כל נגיעה לעניין (לבד מהיותה חברת האם של הנתבעת 1). לא ראיתי בשלב זה ולצורך הבקשה להתמקד באבחנה שבין שתי הנתבעות המיוצגות יחדיו ואין בשימוש במילה "נתבעות" או בהפניה לאחת מהן, משום

הכרעה או הבעת דעה בעניין. גם בסוגיה זו טענות הצדדים שמורות והדברים יתבררו לפי העניין והצורך בהליך העיקרי.

<u>רקע כללי, התביעה ועיקר טענות התובעת</u>

3. התובעת, אם דבליו גרופ בע"מ, היא חברה בת בבעלות מלאה של קבוצת אם דבליו העולמית (**MW** או **התובעת**). התובעת מעידה על עצמה כי היא מתמחה בתכנון, ניהול, פיקוח וביצוע פרויקטים מורכבים בשיטת ה-Fast Track Turn Key ובעלת איכויות יוצאות דופן וניסיון רב בתחום, בארץ ובעולם.

4. **הנתבעת 1**, חברת הדרום קונטיינר, היא חברה פרטית המאוגדת בישראל (**הדרום קונטיינר** או **HCT**); כל מניותיה של האחרונה מוחזקות על ידי **הנתבעת 2**, חברת טרמינל, שהיא חברה פרטית המאוגדת בשוויץ (**טרמינל** או **TIL**) (להלן: הנתבעות 1-2 יחדיו, **הנתבעות**).

5. טרמינל זכתה במכרז שנערך על ידי חברת נמלי ישראל להקמת נמל הדרום החדש המוקם בסמוך לנמל אשדוד ולהפעלתו למשך 25 שנים (**הפרויקט**). לפי התביעה, הדרום קונטיינר, היא הזרוע המבצעת של טרמינל להקמת הפרויקט ואחראית לתכנן, לממן ולהקים את השטחים התפעוליים, לרבות השלמת מערכות תשתית שונות; והלכה למעשה, הדרום קונטיינר היא המזמינה של המכרז.

6. לפי האמור בתביעה, חברת הדרום קונטיינר נעזרה בנתבעת 3 (**חברת CGR**), חברה בריטית שמומחיותה בתחום ההנדסה ומסופי המכולות - לצורך תכנון ותיעוד טכני של תכנון וביצוע העבודות, וחברת CGR ניהלה את המכרז עבור הנתבעות.

אציין כי בעניינה של CGR תלויה ועומדת בקשה לביטול היתר המצאה (קבועה לדיון ליום 26/10/20). הבקשה שלפניי היא בקשתן של הנתבעות בלבד.

7. לפי כתב התביעה, הדרום קונטיינר ביקשה לבחור קבלנים לביצוע הפרויקט ולצורך כך, חילקה את העבודות לשלוש "חבילות":

(1) "**חבילת הפיתוח**" לביצוע עבודות להקמת הצריפים ולמתן שירותים (BW);

(2) "**חבילת החשמל**" לתכנון ולביצוע עבודות חשמל (EW);

(3) "**חבילת המבנים**" לתכנון ולביצוע עבודות לבניית מבנים (P&S).

עוד לפי התביעה, ביוני 2017 פורסם **מכרז לחבילת המבנים**, שכלל שלושה שלבים:

(1) מיון מקדים (**PQ**),

(2) הגשת הצעות במכרז (שחולק אף הוא לשלושה סבבים)

(3) שלב ה- **BAFO** - best and final offer.

8. התובעת הציעה הצעה **לביצוע עבודות חבילת המבנים** ותביעתה מכוונת לחבילת עבודות זו.

9. אעיר, עם זאת, כי התובעת מציינת בתביעתה, בין היתר, כי ביום 17/6/18, לאחר שהוגשה הצעתה הטכנית והכספית הסופית לחבילת המבנים במסגרת הליך ה- BAFO, שלח לה מר יקיר מטעם הדרום קונטיינר דוא"ל, שלפיו היא שוקלת לשנות את היקף חבילת החשמל על ידי העברת מבני החשמל לחבילת המבנים או לחבילת הפיתוח וביקשה לקבל הצעת מחיר למבני החשמל בהתאם. התובעת מציינת כי הגישה הצעה כזו ביום 26/6/18 והצעה מעודכנת בקשר עם מבני החשמל ביום 5/7/18 (ס' 57-54 לתביעה, נספחים 30-27 לכתב התביעה).

10. כאמור, בין הצדדים מחלוקת אשר לאופי ההליך שניהלו הנתבעות. לשיטת התובעת, ניהלו הנתבעות הלכה למעשה מכרז סדור, ממושך (כשנה), מפורט, רב שלבי, רווי מסמכים ודרישות שבו השקיעה התובעת מאמצים אדירים ומשאבים רבים, לרבות טיסות לחו"ל, פעילות להבהרת מסמכי המכרז, תכנון והיוועצות במומחים. יוער, כי התובעת מפרטת בכתב התביעה את שלבי ההליך והגשת ההצעות השונות על ידה (בשלב זה ולצורך הבקשה שלפניי, לא ראיתי מקום להביאם כאן). עוד טוענת התובעת, כי בשל הפניית משאביה לטובת ניהול ההליך המכרזי, היא ויתרה על הזדמנויות עסקיות רבות כמפורט בתביעה.

11. לטענת התובעת, נציגי הנתבעות לרבות CGR, הבהירו לתובעת, כי "הציעה את ההצעה המיטבית ושהיא ה- Preferred Tenderer" (המציע המועדף), כי "הצעתה סבירה מאוד" "ואף ניתנו אינדיקציות לכך שהצעתה הזולה ביותר מבין ההצעות הרלוונטיות לעבודות הבניה וכי היא המציע היחיד שמבין היטב את תכולת העבודה ואת הדרישות בפרויקט מורכב כל כך" (ס' 61 לתביעה. ראו גם ס' 38 לתביעה). לטענת התובעת, במקום לבחור בהצעתה, שהיא לשיטתה ההצעה המיטבית במכרז, לאחר שהושלם התהליך המכרזי ועל סף הכרזתה כזוכה במכרז, "מוסמס" המכרז ולמעשה, בוטל. לבסוף, נבחר גורם חיצוני - חברת שפיר, אשר לטענת התובעת נפסלה בהליך המיון המקדמי לעבודות הפיתוח. ולא רק ששפיר קיבלה את ביצוע עבודות חבילת הפיתוח כאמור אלא שגם ניתנה לה הזכות לבחור קבלן לביצוע עבודות חבילת המבנים כראות עיניה. שפיר בחרה בחברת אפקון, שאמנם הגישה הצעתה במכרז

לעבודות המבנים אך לטענת התובעת, לא נבחרה כהצעה מועדפת במהלך המיונים ולא עמדה בסטנדרט המחמיר שהוצג במסגרת הליכי המכרז הממושכים.

12. לטענת התובעת, הנתבעות ניצלו את היותן חברה פרטית לשם שימוש ציני ופסול בכלי המכרז, נהנו מיתרונות ההליך אך במקביל התנערו שלא כדין ובחוסר תום לב מהחובות המוטלות על חברה המנהלת מכרז; כאשר הצעותיה שלה שימשו לשיפור עמדות והצעות אל מול המשתתפים הנוספים במכרז, לרבות חברת שפיר. לטענת התובעת, גם חברה פרטית מחויבת לעקרונות של שוויון, תו"ל והגינות במכרז. כמו כן, הנתבעות מחוייבות לתנאי המכרז שפרסמו וקבעו, שעל בסיסם ועל בסיס מצגי הנתבעות, החליטה התובעת להיכנס להליך המכרז, להשתתף בו ולהשקיע משאבים וכספים רבים. לטענת התובעת, אילו התובעת הייתה יודעת שההליך המכרזי בו היא נוטלת חלק הוא למעשה מכרז סרק, וכי כללי המשחק ישונו בדיעבד, לא הייתה משקיעה את כל אותן התשומות העצומות לצורך הגשת ההצעה המיטבית במכרז ואף לא הייתה נוטלת חלק בו כלל ועיקר מלכתחילה.

13. לפי הטענה, התנהלות הנתבעות כמתואר, מקימה לתובעת עילת תביעה לפי חוק עשיית עושר ולא במשפט, חוק החוזים (חלק כללי), פקודת הנזיקין (לרבות רשלנות ותרמית) חוק עוולות מסחריות והפרת חובה חקוקה; וקמה לה הזכות לסעד כספי, כדלקמן:

א. פיצוי **בגין אובדן הרווחים** שיכול היה המכרז להניב לתובעת, שנאמדו בסך של 16,188,152 ₪ (סכום התביעה) עליהם יש להוסיף לפי הטענה, מע"מ והפרשי הצמדה וריבית עד למועד התשלום בפועל. סכום זה מגלם לפי הטענה "רווח קבלני סביר ומקובל בשיעור של 12% מהצעתה הכוללת של התובעת עבור חבילת המבנים (למעט מבני החשמל ומספר אופציות שהיו במכרז), אשר עמדה על סך של 134,901,273 ₪".

ב. לחלופין, סך של 12,000,000 ₪ בצירוף מע"מ וה"ה כאמור, בגין **אובדן הזדמנויות עסקיות** אשר צפויות היו להניב לתובעת רווחים בשיעור שנאמד בסך האמור. התובעת ציינה מספר הזדמנויות שעמדו על שולחנה, אשר כולם אבדו בשל הסטת חלק ניכר ממשאביה לטיפול בהליך המכרזי שניהלו הנתבעות ובשים לב לכך שמשאביה של התובעת מוגבלים באופן טבעי.

ג. לחלופי חילופין, התבקש בית המשפט לפסוק כי התנהלות הנתבעות או מי מהן גרמה לתובעת **חסרון כיס בשל הוצאות הכנת המכרז וההליכים שנדרשו במסגרתו** ולפסוק פיצוי בהתאם. יצוין כי אלה לא כומתו ע"י התובעת ולא ברור באיזה סכום מדובר.

<u>ההליך הקודם (ה"פ 31834-10-18)</u>

14. אציין עוד, כי ביום 14/10/18 הגישה התובעת המרצת פתיחה שבמסגרתה התבקש ביהמ"ש להצהיר כי התובעת היא הזוכה במכרז בעבודות חבילת המבנים (ה"פ 31834-10-18, להלן: **ההליך הקודם** או **ה"פ**). תובענה זו נמחקה ביום 1/4/19, לבקשת התובעת ובטרם נדונה

לגופה.

לאחר שנמחקה ה"פ, הוגשה התובענה הכספית שבנדון.

[ראו השתלשלות ההליך כמפורט בהחלטת כב' הש' יקואל מיום 26/11/19 בעניין ההוצאות. התובעת חויבה בהוצאות הדרום קונטיינר בסך של 23,000 ₪ ובהוצאות שפיר ואפקון בסך של 20,000 ₪ (**ההחלטה בעניין הוצאות ההליך הקודם**)].

15. התובעת טוענת, כי המרצת הפתיחה סוכלה על ידי הנתבעות, שפעלו לקבוע עובדות בשטח בכך שחתמו עם שפיר (ואפקון) הסכמים לביצוע העבודות. הנתבעות טוענות מנגד, כי התובעת ניהלה מלכתחילה הליך סרק, חסר סיכוי ושלא מתוך מטרה לזכות בביצוע העבודות אלא כדי לצאת ידי חובתה לפעול לאכיפת הזכייה (ראו גם ס' 16 להלן).

<u>עיקר טענות הנתבעות בכתב ההגנה</u>

16. הנתבעות סבורות כי יש לסלק את התביעה על הסף מחמת שיהוי כבד, אי מיצוי הליכי האכיפה ויתור ושימוש לרעה בהליכי משפט. לפי הטענה, התובעת ידעה את כל פרטי התביעה לכל המאוחר ביולי 2018 אך רק הגישה את ה"פ תוך שיהוי כבד לאחר כשלושה חודשים, כשבכל תקופה זו נוהל מו"מ ארוך ומייגע, שבסופו ביום 18/10/18 התקשרה הדרום קונטיינר עם שפיר בהסכם שלפיו שפיר תבצע את עבודות חבילת הפיתוח ואפקון תתכנן ותבצע את עבודות חבילת החשמל וחבילת המבנים. הועברו מקדמות וערבויות בהיקפים עצומים וההיערכות לביצוע העבודות כבר החלה, כדי שניתן יהיה לעמוד ביעדים שנקבעו ע"י חברת נמלי ישראל. לטענת הנתבעות, אפילו תתקבלנה טענותיה המוכחשות של התובעת לתחולת דיני המכרזים, הרי שמכוחם של דינים אלה היה עליה למצות הליך לאכיפת זכייתה הנטענת. התובעת לא עמדה בכך. ה"פ הוגשה בשיהוי ניכר והתובעת אף חזרה בה ממנה. ההליך הקודם התנהל מן הפה אל החוץ באופן שמלמד כי התובעת מעולם לא התכוונה לאכוף את זכייתה ולא היה אלא הליך סרק ובבחינת שימוש לרעה בהליכי משפט. כך, התובעת לא צירפה מלכתחילה כצד להה"פ את שפיר ואפקון כמשיבות ואף התנגדה לצירופן. התובעת אף ויתרה על האפשרות לזכות במכרז בכך שגרמה לפקיעת הערבות להצעתה (תוקפה של הערבות הוארך עד 20/9/18 ואז פקעה. ס' 39 לכתב ההגנה). התובעת גם לא הגישה בקשה לצו זמני (ראו בעניין זה, בין היתר, גם ס' 10 להחלטת בית המשפט הנ"ל בעניין הוצאות ההליך הקודם).

עוד סבורות הנתבעות, כי יש לסלק את התביעה כנגד חברת TIL, שמלבד מציון דבר היותה חברת האם של הדרום קונטיינר, כתב התביעה אינו מגלה כלפיה כל עילה.

17. הנתבעות סבורות, כי יש לדחות את התביעה גם לגופה. כאמור, לשיטת הנתבעות לא התקיים כלל הליך של מכרז. הדרום קונטיינר היא חברה פרטית שאינה חייבת במכרז, אינה כפופה לדיני המכרזים, לא ניהלה מכרז ואין כל יסוד להחיל עליה ועל ההליך שניהלה, את דיני המכרזים. לפי הטענה, מדובר **בבקשה לקבלת הצעות** לבחירת קבלן לתכנון וביצוע עבודות בנייה של המבנים בנמל (**הבקשה**). כבר בפתח הבקשה צוין במפורש כי אין מדובר במכרז אלא בבקשה לקבלת הצעות. התובעת, שחתמה על הבקשה, הייתה מודעת לכך, הצהירה והתחייבה במפורש ובאופן בלתי חוזר, כי דיני המכרזים לא יחולו על העניין. כמו כן, ויתרה התובעת על כל טענה או תביעה בקשר עם הבקשה והגשת ההצעות. עוד צוין במסמכי הבקשה, כי החברה אינה מוגבלת בקריטריונים שתפעיל לבחירת הקבלן לביצוע העבודות ואף צוין במפורש כי היא תעדיף לרכז את העבודות בשלושת ה"חבילות" בידי קבלן יחיד או מיזם משותף. הנתבעות מפנות לשורה של הוראות במסמכים השונים, שאין זה השלב והמקום לפרטן או לדון בהן.

18. עוד טוענות הנתבעות, כי אין יסוד לרושם שמנסה התובעת ליצר, כאילו ניטלה ממנה הזכייה בביצוע עבודות חבילת המבנים; וכי אין יסוד גם לטענתה כאילו הוכרזה כמציע מועדף. התובעת מעולם לא הוכרזה ככזו ואף לא נוהל עמה מו"מ בלעדי. בכל הזמנים הרלבנטיים הדרום קונטיינר התקדמה במקביל במגעים עם מציעים אחרים, לרבות עם קבוצת אפקון. גם אין יסוד לטענה כאילו הצעתה הייתה הטובה ביותר. הטענה אינה נכונה. הצעת התובעת הייתה יקרה במיליונים רבים של דולרים מזו שאומצה ובנוסף, גם הייתה מסויגת ומותנית באופן שלא ניתן היה לקבלה או להשוותה להצעות אחרות שהתקבלו. בכל מקרה, הטענה אינה רלבנטית, שכן לדרום קונטיינר נתונה הפרוגטיבה להחליט עם מי להתקשר לביצוע העבודות ולתובעת אין זכות שבדין לכפות עליה התקשרות עמה, גם אם היא סבורה שהצעתה היא הטובה ביותר.

19. לטענת הנתבעות, לתובעת ניתנה הזדמנות מלאה, הוגנת ושווה והדרום קונטיינר פעלה לכל אורך ההליך בצורה שקופה ובתום לב. אלא שהתובעת לא הייתה מוכנה לשפר את הצעתה לביצוע עבודת חבילת המבנים, שאותה ממילא לא היה בידי הנתבעות לקבל (לפי הטענה, התובעת הגישה הצעה נוספת רק בעניין מבני החשמל ומבלי לשפר את הצעתה לעבודות חבילת המבנים. ראו גם ס' 9 לעיל). יתר על כן, התובעת עצמה התבקשה להציע הצעה לעבודות חבילת הפיתוח, על אף שהתובעת לא אושרה לביצוע חבילת עבודות זו בשלב המיון המוקדם (התובעת כלל לא הגישה לה הצעה). התובעת בחרה שלא לעשות כן וציינה כי תהא מוכנה להציע הצעה לחבילת הפיתוח לאחר שתתקבל הצעתה לחבילת הבנייה. התובעת מנועה מלטעון ביחס לחברת שפיר כי הוכנסה להליך בשלבים מאוחרים, שכן התובעת עצמה קיבלה אפשרות זו ודחתה אותה למועד מאוחר יותר ובזמן אמת, לא סברה התובעת ולא טענה, כי

יש בכך כל פסול.
כאמור, הצעתה של התובעת לעבודות בניית המבנים נותרה יקרה משאר ההצעות ותוך שהיא מסתייגת מתנאים רבים שהציג המזמין. כך, לבסוף, נבחרה חברת שפיר לביצוע העבודות בנמל, נוכח כוונתה לשיתוף פעולה עם חברת אפקון, כאשר שפיר עתידה לבצע את עבודות הפיתוח ואילו חברת אפקון, תבצע כקבלן משנה של שפיר את עבודות החשמל ועבודות חבילת המבנים (בהתאם להצעותיה שהוגשו לעבודות חבילת המבנים ולחבילת החשמל).

20. לטענת הנתבעות, יש לדחות גם את הטענה כי התנהלות הנתבעות הובילה לאובדן הזדמנויות עסקיות של התובעת. התובעת היא זו שהחליטה להגיש את הצעתה בהליך הבקשה לקבלת הצעות, תוך חתימה על כלל המסמכים. התובעת גם חתמה על מסמכי הבקשה הקובעים מפורשות כי המציע הוא האחראי הבלעדי לעלויות ולהוצאותיו בקשר עם הכנת ההצעה והגשתה בהליך. התובעת התנהלה בחוסר תום לב, שכן לא רק שלא טענה לפגם כלשהו בהוראות הבקשה לקבלת הצעות, לא הסתייגה מהן בזמן ולא ביקשה לשנותן בשלב כלשהו, אלא שאף נהנתה מהיותו של ההליך גמיש וכזה שאינו מנוהל על פי הכללים הנוקשים של דיני המכרזים. רק משלא נבחרה לביצוע עבודות הבנייה, פנתה בניסיון לשנות את ההוראות שלהן התחייבה בעת הגשת הצעתה. כעת מנועה התובעת ומושתקת מלטעון בניגוד להם.

21. מובהר למען הסר ספק, ככל שקיים, כי אין באמור לעיל כדי למצות את כלל טענות הצדדים.

<u>הבקשה להפקדת ערובה להוצאות</u>

22. הנתבעות טוענות כי בנסיבות המקרה ומשעה שהתובעת היא חברה פרטית שאחריות בעלי מניותיה מוגבלת, יש לחייבה בהפקדת ערובה להבטחת תשלום הוצאות הנתבעות מכוח סעיף 353א לחוק החברות והפסיקה הרלבנטית. לטענת הנתבעות יש להעמיד את הערובה על סך של יפחת מ- 1,900,000 ₪, המהווה כ- 10% מסכום התביעה. סכום הערובה המבוקש מגלם את הסיכון הצפוי לנתבעות מניהול ההליך, בפרט של חברת הטרמינל, שהינה תאגיד זר שמתווספות לו עלויות נוספות הנובעות מפערי שפה ולפי הטענה, מקובל בפסיקה.

23. לטענת הנתבעות, התביעה מופרכת וחסרת סיכוי וקיים חשש ממשי שהנתבעות לא תוכלנה להיפרע מהוצאותיהן המשפטיות באם יפסק סכום הוצאות לחובת התובעת. ה"פ שהוגשה על ידי התובעת בהליך הקודם באותה העילה, נמחקה לאחר חצי שנה לפי בקשת התובעת בעצמה, כאשר הנתבעות נדרשו להוצאות רבות לניהולו. לטענת הנתבעות, התובעת עוסקת

בניהול ותכנון פרויקטים ואינה בעלת נכסים אחרים. עוד טענו כי מבירור שערכו עלה כי פעילות התובעת הצטמצמה באופן ניכר, לרבות איבוד לקוח דגל - אינטל קריית גת.

24. בתשובה לבקשה טענה התובעת, כי מדובר בבקשת סרק שאין לקבלה, ובאם יוטלו על התובעת הוצאות משפט, הרי שהינה מסוגלת לשאת בנטל. התובעת היא "**חברה בעלת איכויות יוצאות דופן בשוק הישראלי והגלובאלי. בין היתר, ... תכננה וביצעה בעבר ומבצעת גם בימים אלה שורה ארוכה של פרויקטים מורכבים רחבי היקף**" וכי האמור לעיל הנו "**מן המפורסמות, וידוע היטב**" לנתבעות. עוד ידוע היטב לנתבעות כי **התובעת היא "חברה מצליחה ומשגשגת וכי מצבה יציב ואיתן. לא רק שהדבר ידוע לכל מי שמצוי בשוק הרלוונטי, אלא שהן בעצמן בחנו את מצבה הכלכלי במסגרת הליכי המכרז**" (ס' 37-35 לתשובה. ראו ס' 6-5 לתצהיר היועץ המשפטי). לטענת התובעת, משעה שהנתבעות לא צירפו תצהיר כדין לתמיכה בטענותיהם, יש לדחות את הבקשה על הסף. לגופה של הבקשה ולתמיכה בטענותיה, התובעת המציאה דו"חות כספיים לשנת 2018 (**הדו"חות הכספיים**). הטענות נתמכו בתצהירו של היועץ המשפטי של התובעת. לתצהיר זה צורף תצהירו של מנכ"ל התובעת מיום 1/12/19. מנכ"ל התובעת מציין כי "**על פי הדו"חות הכספיים ... נכון ליום 31/12/2018 הונה העצמי של המשיבה** [התובעת - י' ב'] **מסתכם בסך של <u>עשרות</u> מיליוני** ₪ **כאשר רווחה הנקי בשנה זו מפעילות תפעולית ומפעילות פיננסית היה בסך של <u>מאות</u> מיליוני** ₪". עוד הוסיף והצהיר כי "**לפי הנתונים הכספיים של המשיבה נכון ליום 31/10/19 הונה העצמי של המשיבה מסתכם בסך של <u>עשרות</u> מיליוני** ₪ **והרווח הנקי שלה לשנת 2019 עד המועד האמור הינו בסך של <u>עשרות</u> מיליוני** ₪" וכי מהיכרותו עם התובעת ופעילותה הוא משוכנע כי תוכל לשאת ללא קושי בהוצאות משפט אם ייפסקו כנגדה. לתצהיר היועץ המשפטי צורף גם מכתב מסניף הבנק הבינלאומי שבו מנוהל חשבון החברה הממוען לתובעת ולפיו מאשר הבנק לבקשתה ומבלי שיש בכך כדי להטיל כל אחריות על הבנק, כי התובעת מנהלת בסניף חשבון "מאז שנת 2009 לשביעות רצוננו המלאה ומכבד בדייקנות את התחייבויותיך הבנקאיות כלפינו" (**מכתב הבנק**); וכן, תדפיס יתרות מיום 19/11/19 המעיד על יתרת חשבונות שוטפים בסך של למעלה מ- 12 מיליון ש"ח, פקדונות בסך של כ- 50,000 ₪ והתחייבויות בסך של כ- 460,000 ₪ (**תדפיס חשבון הבנק**).

25. עוד טוענת התובעת, כי סיכויי התביעה גבוהים וכי ממילא על פי הפסיקה, בשלב זה, אין להידרש לסיכויי ההליך אלא במקרים בהם סיכויי ההליך קלושים מאוד. בחינת הבקשה לחיוב בהפקדת ערובה תתבצע בשלבים, כאשר בשלב הראשון יבחן המצב הכלכלי של החברה, ורק אם נוכח ביהמ"ש כי אין ביד החברה לשלם את הוצאות הנתבע, אז, בשלב השני, יבחנו נסיבות העניין והאם יש בהן להצדיק את חיוב החברה בערובה. בענייננו, סבורה

התובעת כי מצבה הכלכלי אינו מצדיק קביעת ערובה ובכל מקרה, סכום הערובה המבוקש "מנופח" בכל קנה מידה.

26. המבקשות הגישו תגובה לתשובה וטענו, כי התובעת לא עמדה בנטל המוטל עליה להצגת התמונה העובדתית המלאה להוכחת טענתה בדבר איתנות מצבה הכלכלי. כך, התובעת בררה את המסמכים שהגישה תוך הסתרה והחסרה של חלקים מהותיים. בין היתר, צירפה התובעת דו"ח כספיים לשנת 2018 (אף שאת התשובה לבקשה הגישה ביום 19/12/19) המתייחסים לשנים 2017-2018. כמו כן, הביאורים המצורפים לדוחות הכספיים, המהווים חלק בלתי נפרד מהם גם לפי המצוין במפורש בדו"ח, לא צורפו ; והושמטו גם הדו"חות על תזרים המזומנים. משכך, לא רק שאין בדו"חות כדי להצביע כנדרש על המצב כיום, אלא שאין בהם משום ראיה למצבה הכלכלי האמתי של התובעת גם בשנת 2018. יתר על כן, גם מהדו"ח החסר והלא עדכני שצורף ניתן ללמוד, כי בשנת 2018 חלה ירידה חדה בכל ממדי הפעילות של התובעת בשנת 2018. חלה ירידה של יותר מ- 80% בסך הכנסותיה מלקוחות וירידה של כמעט 50% בהון העצמי. תצהירו של המנכ"ל, שהוא המסמך היחיד שבו יש אינדיקציה למצב הנוכחי, אינו יכול לשמש ראיה למצבה הכלכלי ואינו מהווה תחליף לחוות דעת עדכנית של רו"ח המביא מידע מלא ביחס ליכולות המשיבה לעמוד בהתחייבויותיה ולשלם את הוצאות ההליך. הימנעותה של התובעת מלהמציא מידע כאמור מדברת בעד עצמה. למעשה, גם מתצהיר המנכ"ל ברור שחלה ירידה דרסטית ברווח של התובעת במהלך השנה האחרונה. תדפיס חשבון הבנק אף הוא אינו מהווה אינדיקציה מספקת למצבה הפיננסי, שכן טבעו של מזומן שהיום הוא מצוי ומחר הוא איננו (הנתבעות מפנות להח"פ (ת"א) 26399-04-19 **נכסי בית הלל בע"מ נ' בלושטיין**, כב' הש' ערקובי, בעמ' 4). כמו כן, נמנעה התובעת מלציין שביום 20/5/19 נרשם שעבוד לטובת הבנק הבינלאומי שסיפק לה את האישור הנ"ל, שלפיו הוטל שעבוד קבוע על כל זכויות החברה לקבלת כספים מהבנק ואוסר על החברה להעביר נכסים ללא הסכמת הבנק. הנתבעות צירפו כתמיכה את נסח רשם החברות של החברה התובעת. הנתבעות חוזרות וטוענות כי התובעת איבדה לקוח דגל שלה בשנה האחרונה (אינטל קרית גת) ובחירתה שלא להציג מידע כלשהו ביחס לפעילותה, לקוחותיה, מספר עובדיה וכו' מחזקת את החשש כי מצבה המסחרי הכלכלי אינו כפי שהיא מבקשת להציגו.

27. הנתבעות טוענות כי הנטל להוכיח את יכולתה הכלכלית הוא על התובעת ; וכי בנסיבות אלה, לא היה עליהן לתמוך את הבקשה בתצהיר ואין לדחות את הבקשה מטעם זה. הנתבעות מפנות גם כאן להחלטת בית המשפט בעניין **נכסי בית הלל** הנ"ל בעמ' 3, לאמור : "...הכלל הוא כי הנטל מוטל על החברה להוכיח את יכולתה, זה הטעם שהמבקשים לא נדרשים להגיש תצהיר, משום שהיה והחברה תעמוד בנטל דין בקשתם להידחות". לעניין סכום הערובה -

הנתבעות חזרו וטענו כי שיקול עיקרי בעניין זה הוא סכום התביעה ולנוכח סכומה, הערובה המבוקשת סבירה.

28. תגובת הנתבעות הולידה בקשה מטעם התובעת למחיקת התגובה. התובעת סבורה כי יש למחוק את התגובה שאף אינה מגובה בתצהיר, שכן שימשה כאכסניה להעלאת טענות עובדתיות חדשות, כגון בעניין השעבוד, בניגוד לדין (תקנות 64 ו-241 לתקנות סדר הדין האזרחי). בהתנהלות זו מפרות הנתבעות את זכותה של התובעת להתגונן כדבעי. התובעת הוסיפה לגופו של עניין, כי קיומו של שעבוד אחד ויחיד אינו מצביע על חוסר יציבות פיננסית, אלא להיפך, מצביע על חוסנה של התובעת. הנתבעות הציגו את הדברים בצורה מעוותת, כך שכביכול מוטל שעבוד קבוע על חשבון התובעת, בעוד שהשעבוד מוטל על נכס ספציפי, הפיקדון בסך של $220,000, שהוא סכום זניח ביותר ביחס להיקף הפעילות של התובעת. הפיקדון שועבד בין היתר, לצורך ערבות למשכיר הנכס שבו מצויים משרדי התובעת. בשל שגגה שנפלה אצל הבנק, לא מופיע סכום השעבוד בדו"ח רשם החברות והבנק פועל לתיקונה. מכתב מאשר מהבנק צורף לבקשה, שנתמכה בתצהיר היועץ המשפטי של המבקשת.

29. הנתבעות סבורות כי מכיוון שלתובעת אין זכות להשיב לתגובה שהן הגישו לתשובתה של התובעת לבקשה להפקדת ערובה, מצאה היא להגיש בקשה זו למחיקת התגובה, שבה הוסיפה ופרטה עובדות וטענות שהיה עליה לפרוש כבר בתשובתה לבקשה. התובעת הסתירה מביהמ"ש את התמונה המלאה אודות מצבה הכלכלי ובקשתה למחיקת התגובה, היא בקשה מופרכת ובבחינת תירוץ להיעדרן של העובדות מתשובתה לבקשה להפקדת ערובה. לטענת הנתבעות, כפי שטענו גם במסגרת הבקשה להפקדת ערובה, בקשה לחיוב בערובה אינה דורשת תצהיר. הטענות בקשר לשעבוד נסמכות על תדפיס רשם החברות המהווה "רשומה מוסדית" וממילא ההסתמכות על האמור בו, אינה מצריכה תצהיר.

30. בתגובה לתשובה טוענת התובעת, כי לא עלה בידי הנתבעות ליתן תשובה של ממש לבקשה למחיקה. אין בטענה הנתבעות כי הנטל על שכמה של התובעת, כדי לרוקן מתוכן את הוראות הדין המחייבות בעל דין המגיש בקשה בכתב או תגובה לתשובה לתמוך את המסמך בתצהיר, ככל שנטענות טענות עובדתיות. התובעת מפנה לבש"א (מחוזי ת"א) 21573/06 **עו"ד פורת נ' ספקטור**. לפי הטענה, הנתבעות לא העלו טענות עובדתיות רק ביחס לשעבוד, אלא גם בדבר אורך כהונת המנכ"ל ושמועות לא מאומתות בדבר מצב לקוחות החברה. מקומה הראוי של הטענה בדבר השעבוד הוא בבקשה לחיוב בהפקדת ערובה גופה והיה על הנתבעות להעלות את הטענה במועד הגשת הבקשה. עוד טענה התובעת כי אף אם יש להתעלם מההתנהלות הדיונית הפסולה של הנתבעות, הרי שלאחר הפחתת השעבוד מחשבון הבנק, קיימים די והותר

מזומנים כדי להתמודד עם כל הוצאה שתיפסק לחובת התובעת ומשעה שמדובר בחברה בעלת פעילות ורווחים בהיקפים של מיליוני ₪ בשנה.

<u>דיון והכרעה</u>

<u>הדין החל</u>

31. סעיף 353א' לחוק החברות קובע כדלקמן:

> **"353א. הוגשה לבית המשפט תביעה על ידי חברה או חברת חוץ, אשר אחריות בעלי המניות בה מוגבלת, רשאי בית המשפט שלו הסמכות לדון בתביעה, לבקשת הנתבע, להורות כי החברה תיתן ערובה מספקת לתשלום הוצאות הנתבע אם יזכה בדין, ורשאי הוא לעכב את ההליכים עד שתינתן הערובה, אלא אם כן סבר כי נסיבות הענין אינן מצדיקות את חיוב החברה או חברת החוץ בערובה או אם החברה הוכיחה כי יש ביכולתה לשלם את הוצאות הנתבע אם יזכה בדין".**

32. החוק קובע חזקה שלפיה יורה בית המשפט לחברה בע"מ שפתחה בהליך (ולפי בקשת הנתבע), להפקיד ערובה להבטחת הוצאות הנתבע למקרה שהתובענה תדחה. כפי שציין כב' הש' גרוניס ברע"א 10905/07 **נאות אואזיס בע"מ נ' זיסר** "**הרציונל לחזקה זו הינו מניעתה של הסתתרות מאחורי האישיות המשפטית של החברה כדי להימנע מלשאת בתשלום ההוצאות שנגרמו לנתבעים**" (ס' 6 להחלטה מיום 13/7/08).

33. עוד נקבע שם, כי "**חזקה זו ניתנת לסתירה כיום על פי שתי דרכים חלופיות המוצגות בסעיף 353א לחוק החברות. על פי החלופה האחת, החזקה תיסתר אם הוכיחה החברה כי יהיה לאל ידה לשלם את הוצאות הנתבע, אם יזכה הוא בדין [...] על פי החלופה השניה, החזקה ניתנת לסתירה אם סבור בית המשפט כי נסיבות העניין אינן מצדיקות את חיוב החברה בערובה. משמע, בהחליטו בבקשה להפקת ערובה נתון לבית המשפט שיקול דעת. במסגרת הפעלת שיקול דעתו עליו ליתן דעתו לשיקולים שונים, ובכלל זה לשאלות האם הוגשה התובענה בתום לב ומהן סיכוייה, האם הוגשה הבקשה לערובה רק כדי למנוע תביעה אמיתית של החברה וכן האם מצבה הכספי הרעוע של החברה התובעת נגרם על ידי התנהגות הנתבע, ועוד**".

34. בדומה נקבע כי סוגיית חיובה של החברה התובעת בהפקדת ערובה להוצאות הנתבע, נבחנת בשלושה שלבים: "ראשית, **יש לבחון את מצבה הכלכלי של החברה.** שנית, **יש לבחון אם נסיבות העניין מצדיקות את חיובה של החברה בהפקדת ערובה, וההנחה היא כי לגבי חברות החיוב בערובה הוא הכלל והפטור הינו החריג**; לבסוף **יש לבחון את סיכויי התביעה ובעניין**

זה הנטל להוכיח שנסיבות העניין מצדיקות לפטור את החברה מהפקדת ערובה הוא נטל המוטל על כתפי החברה-התובעת, ועל דרך הכלל אין מקום לבחינה מעמיקה של סיכויי ההליך ויש להיזקק לשיקול אחרון זה רק מקום שבו מדובר בסיכויים גבוהים ביותר או קלושים ביותר. עם זאת, גם משהגיע בית המשפט לכלל מסקנה כי יש הצדקה לחיובה של החברה בתובעת בהפקדת ערובה, עליו לקבועה שיעורה באופן מידתי המאזן כראוי בין כל השיקולים הצריכים לעניין." (ראו רע"א 857/11 **מועצה אזורית באר טוביה נ' נוריס לפיתוח והובלות בע"מ**, כב' השׂ' חיות כתוארה אז, מיום 23/5/11; רע"א 10376/07 **ל.נ. הנדסה ממוחשבת בע"מ נ' בנק הפועלים**, כב' השׂ' מלצר מיום 11/02/09)

35. הכלל הוא, אפוא, חיוב החברה בערובה להבטחת הוצאות הנתבע. המקרה החריג הוא אי-חיוב בערובה וזאת, ככל שעלה בידי החברה-התובעת, להוכיח כי התקיים אחד משני המצבים המנויים בסעיף 353א לחוק החברות. האחד, אם הוכיחה החברה כי יהיה בידה לשלם את הוצאות הנתבע ככל שתידחה התביעה; והשני, אם הוכיחה כי נסיבות העניין אינן מצדיקות את חיובה בהפקדת ערובה.

36. כפי שהודגש בפסיקה, "**הנטל להוכיח כי יש הצדקה לפטור את החברה-התובעת מהפקדת ערובה להוצאות מוטל על כתפיה. כך היה עוד טרם חיקוק הסעיף, שעה שהכלל בדבר חזקת הפקדת ערובה היה כלל פסיקתי [...] וכך גם לאחר חיקוק סעיף 353א לחוק החברות אשר הוסף במסגרת חוק החברות (תיקון 3), התשס"ה-2005**" (רע"א 537/19 **ניסקו חשמל ואלקטרוניקה בע"מ נ' אלקטרולייט שיווק (1994) בע"מ**, כב' השׂ' גרוסקופף מיום 14/2/19, ס' 10).

37. עוד נקבע כי על חברה המבקשת לסתור את החזקה באמצעות הוכחת איתנותה הכלכלית, להציג לפני בית המשפט תמונה עובדתית מלאה אודות מצבה הכלכלי ויכולתה לעמוד בהוצאות "**... בין היתר על ידי ראיות אודות נכסיה, זכויותיה, חובותיה, והתחייבויותיה. נתונים אלו יש לבסס על דפי חשבון, מסגרות אשראי, מאזנים, חוות דעת של רואי חשבון, זכויות רשומות בנכסים, זכויות החברה מכוח הסכמים וכד'...**" [ת"א (מחוזי-ת"א) 40653-09-12 **יובלים-נדל"ן וקמעונאות (2002) בע"מ נ' דלק נדל"ן בע"מ** כב' השׂ' אבניאלי, מיום 31/1/11; וכן, ת"א (מחוזי-ת"א) 40844-01-16 **יעקובוביץ' נ' ליסאני** כב' השׂ' יעקובוביץ', מיום 13/12/18).

<u>מן הכלל אל הפרט</u>

38. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים וביישום הדין לענייננו סבורני, כי לא עלה בידי התובעת להוכיח כי התקיימו התנאים לסתור את כלל חזקת הערובה.

39. התובעת מסרה הצהרות כלליות בדבר חוסנה הכלכלי הנטען. למען הנוחות אביא הדברים בשנית: התובעת טענה כי היא "**חברה בעלת איכויות יוצאות דופן בשוק הישראלי והגלובאלי. בין היתר, ... תכננה וביצעה בעבר ומבצעת גם בימים אלה שורה אורכה של פרויקטים מורכבים רחבי היקף**" וכי האמור לעיל הנו "**מן המפורסמות, וידוע <u>היטב</u>**" לנתבעות. ועוד ידוע היטב לנתבעות כי **התובעת היא "חברה מצליחה ומשגשגת וכי מצבה יציב ואיתן. לא רק שהדבר ידוע לכל מי שמצוי בשוק הרלוונטי, אלא שהן בעצמן בחנו את מצבה הכלכלי במסגרת הליכי המכרז**" (ס' 37-35 לתשובה. אלה נתמכו בחלקן בתצהיר היועץ המשפטי של התובעת ראו ס' 6-5 לתצהיר היועץ המשפטי).
אין בהצהרות כלליות מסוג זה כדי למלא אחר הדרוש על מנת לעמוד בנטל המוטל על החברה להפריך את כלל חזקת הערובה.

40. התובעת צירפה לתשובה גם דו"ח כספי לשנת 2018 ללא הביאורים וללא דו"חות על תזרים המזומנים, תצהיר מנכ"ל התובעת, העתק תדפיס חשבון הבנק של החברה מיום 19/11/19, מכתב מהבנק בדבר ניהול נאות של חשבון החברה. אלא שגם במסמכים אלה אין משום תשתית מספקת כנדרש אודות מצבה הכלכלי הנוכחי של התובעת ולא עלה בידי התובעת להרים את הנטל המוטל עליה על מנת לסתור את כלל חזקת הערובה. כאמור, לפי הפסיקה על חברה המבקשת לסתור את החזקה באמצעות הוכחת איתנותה הכלכלית, להציג לפני בית המשפט תמונה עובדתית מלאה אודות מצבה הכלכלי ויכולתה לעמוד בהוצאות "**... בין היתר על ידי ראיות אודות נכסיה, זכויותיה, חובותיה, והתחייבויותיה. נתונים אלו יש לבסס על דפי חשבון, מסגרות אשראי, מאזנים, חוות דעת של רואי חשבון, זכויות רשומות בנכסים, זכויות החברה מכוח הסכמים וכד'...**". אמנם אין חובה להמציא את כל המסמכים הנזכרים כולם, אך בענייננו צורפו מעט מאוד מסמכים ודלים בתוכנם, כך שלא התקבלה תמונה שלמה לגבי מצבה הכלכלי העדכני של התובעת. מקובלת עליי טענת הנתבעות כי מדובר במידע לא עדכני וחסר. הדברים מקבלים משנה תוקף משעה שעסקה של התובעת בנוי על מתן שירות ללקוחות ולא נטען כי יש בידה נכסים נוספים או אחרים כגון מקרקעין. תצהירו של מנכ"ל התובעת הוא תצהיר נקודתי ביותר, המציין מהו ההון העצמי ומהו הרווח הנקי על פי הדו"חות הכספיים ליום 31/12/18 ועל פי "הנתונים הכספיים" ליום 31/10/19. התצהיר אינו מתייחס לירידה שחלה במדדי הפעילות של התובעת בשנת 2018 או לכל אספקט אחר של פעילותה וכך גם ביחס לשנת 2019. יתר על כן, מתצהיר זה עולה כי חלה ירידה במדדי

הפעילות בשנת 2019 בהשוואה לשנת 2018 שכן צוין כי הרווח הנקי לשנת 2019 הוא בסך של עשרות מיליוני ₪ בעוד שבשנת 2018 עמד על מאות מיליוני ₪. תצהיר שכזה אינו נותן תמונה מספקת על הנכסים, הזכויות, החובות הנכסים וההתחייבויות כנדרש (גם ביחד עם המסמכים אחרים שנזכרו).

41. אני דוחה את טענת התובעת כי יש לדחות את הבקשה לערובה להוצאות משום שאינה נתמכת בתצהיר מטעם הנתבעות. כמצוין לעיל, הנטל הוא על התובעת להוכיח שאין מקום להורות על הפקדת ערובה ; ולא עלה בידי התובעת להניח תשתית מתאימה שתאפשר לקבוע כי מצויים אנו בגדרו של המקרה החריג שבו לא יורה בית המשפט על הפקדת ערובה. מסקנתי זו אינה נסמכת על עובדות שהובאו על ידי הנתבעות, כי אם על כך שהתובעת סיפקה מידע חלקי וחסר ולא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי התקיים מי משני המצבים המצדיקים פטור מהפקדת ערובה. אזכיר כי בעניין **ניסקו חשמל** הנזכר לעיל, קיבל בית המשפט העליון ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי וביטל את החלטתו. בית המשפט המחוזי דחה בקשה לקביעת ערובה להוצאות בנימוק שלא שוכנע כי מדובר בתובעת שאיתנותה הכלכלית מוטלת בספק. בית המשפט העליון קבע כי בית המשפט המחוזי "נקלע לכדי טעות, שעה שהעביר את נטל הראיה מכתפי החברה-התובעת (המשיבה) לכתפי הנתבעים (מבקשים)" ; וכי "הנטל להוכיח כי יש הצדקה לפטור את החברה-התובעת מהפקדת ערובה להוצאות מוטל על כתפיה" (ראו גם ההחלטה בעניין **נכסי בית הלל**, שאליה מפנות הנתבעות).

42. לא מצאתי שיש צורך להכריע בבקשה שהגישה התובעת למחיקת תגובת הנתבעות מחמת שהועלו שם פרטים חדשים בעניין השעבוד (או אחרים). פרטים אלה ממילא לא עמדו ביסוד החלטתי. אציין, עם זאת, כי יש יותר ממש בטענות הנתבעות לפיהן התובעת מצאה לפעול בדרך זו כדי לייצר לה אכסניה ליתן הסברים והבהרות ביחס למידע העולה מתדפיס רשם החברות, אשר על פניו, היה מקום שייחשף ע"י התובעת במסגרת תשובתה במסגרת חובתה לפרוש מידע מלא אודות מצבה הכלכלי ; על אחת כמה וכמה משעה שהחליטה לצרף את מכתב הבנק שלזכותו נרשם השעבוד. נדמה כי מן הראוי היה לציין כי הבנק הוא נושה מובטח בשעבוד (וגם אם לסכום כזה או אחר).

43. לא עלה על בידי התובעת גם להצביע על טעמים כאלה או אחרים שיצדיקו אי הפקדת ערובה. בשקילת מכלול נסיבות העניין לא מצאתי שמתקיימות נסיבות מיוחדות שמצדיקות סטייה מן הכלל בדבר חזקת ערובה. אזכיר כי לפי הפסיקה, אין להזדקק לסיכויי התביעה אלא אם מדובר בסיכויים גבוהים ביותר או קלושים ביותר ; ולא מצאת כי ניתן לומר בשלב זה שסיכויי

ההליך קיצוניים לצד זה או אחר, באופן שיש בכך כדי להשפיע על ההחלטה בבקשה לחיוב המשיבה בהפקדת ערובה.

44. עתה יש לקבוע את גובה הערובה. מקובלת עליי טענת התובעת כי סכום הערבות שנדרש על ידי הנתבעות גבוה מדי. הגם שסכום התביעה רלבנטי לקביעת גובה הערובה, איני סבורה כי ניתן ללמוד מן הפסיקה שיש לקבוע ערובה שלא תפחת משיעור של 10%, בוודאי כשמדובר בסכומים הנדונים. קביעת סכום העירבון נתונה לשיקול הדעת של בית המשפט בהתאם לנסיבות העניין הספציפיות ועל רקע הדין והשיקולים הרלבנטיים, כמפורט לעיל.

45. בנסיבות העניין, באיזון בין אינטרס הנתבעות להיפרע ככל שיפסקו הוצאות לטובתן, לבין אינטרס התובעת וזכות הגישה לערכאות, בשים לב לסכום התביעה, להיקפה והשאלות המתעוררות בה ולטענות הצדדים - מצאתי להעמיד את הערובה על סך של 240,000 ש"ח.

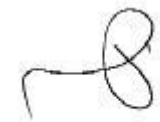
<u>סוף דבר</u>

46. התובעת תפקיד ערובה בסך של 240,000 ₪ להבטחת הוצאות הנתבעות בהליך, במזומן או בערבות בנקאית בלתי מוגבלת בזמן וצמודה למדד, בתוך 30 ימים.

47. אני מחייבת את התובעת לשלם לנתבעות 2-1 את הוצאות הבקשה בסך של 5,000 ש"ח ללא קשר לתוצאות ההליך בתיק העיקרי.

<u>המזכירות תדוור לצדדים</u>

ניתנה היום, י' אלול תש"פ, 30 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

יעל בלכר, שופטת